

ΚΙΜ ΛΙΓΚΕΤ

ΤΟ
ΕΤΟΣ
ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

ΕΠΙΒΙΩΝΕΙΣ ΜΑΖΙ Ή ΠΕΘΑΙΝΕΙΣ ΜΟΝΗ

NEW YORK TIMES
BEST SELLER

ΕΧΕΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΕΙ
ΣΕ 23 ΓΛΩΣΣΕΣ

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το έτος της χάριτος**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **The Grace Year**
Από τις Εκδόσεις Wednesday Books, Νέα Υόρκη 2019
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: **Kim Liggett**
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: **Λητώ Ανδρέου**
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: **Έλλη Κυργιοπούλου**
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: **Hsiao Ron Cheng**
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: **Kerri Resnick**
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: **Βίκυ Αυδή**
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: **Ραλλού Ρουχωτά, Βάσω Βύρρα**

© Kim Liggett, 2019

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: **Galyna Gryshchenko/Shutterstock.com**

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: **Μάρτιος 2021**

Έντυπη έκδοση **ISBN 978-618-01-3791-0**

Ηλεκτρονική έκδοση **ISBN 978-618-01-3792-7**

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα: **Head Office:**

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | **121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece**

Βιβλιοπωλείο: **Bookstore:**

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | **13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece**

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | **Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550**

e-mail: **info@psychogios.gr**

www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΚΙΜ ΛΙΓΚΕΤ
ΤΟ
ΕΤΟΣ
ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

Μετάφραση: Αντώ Ανδρέου

*Αφιερωμένο στις κόρες του κόσμου
και σε εκείνους που τις τιμούν.*

*Ο αρουραίος στον λαβύρινθο είναι ελεύθερος να πάει
όπου θέλει, εφόσον μένει εντός του λαβυρίνθου.*

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙΝΙΔΑΣ

ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΑΤΓΟΥΝΤ

Ίσως να υπάρχει θηρίο... ίσως το θηρίο να είμαστε εμείς.

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΩΝ ΜΥΤΩΝ

ΓΟΥΙΛΙΑΜ ΓΚΟΛΑΝΤΙΝΓΚ

Κανείς δε μιλάει για το έτος της χάριτος.

Απαγορεύεται.

Μας λένε ότι έχουμε τη δύναμη να σαγηνεύουμε και να παρασύρουμε τους άνδρες μακριά από το κρεβάτι τους, να κάνουμε τα αγόρια να χάνουν το μυαλό τους και να οδηγούμε τις συζύγους στην τρέλα από τη ζήλια. Πιστεύουν πως το ίδιο μας το δέρμα εκκρίνει ένα ισχυρό αφροδισιακό, το δυνατό ελιξίριο της νιότης ενός κοριτσιού στο κατώφλι της γυναικείας ενηλικίωσης. Γι' αυτό μας διώχνουν μακριά μόλις συμπληρώσουμε τα δεκαέξι μας χρόνια, ώστε να απελευθερώσουμε τις μαγικές μας δυνάμεις στη φύση, προτού μας επιτραπεί να επιστρέψουμε ξανά στον πολιτισμό.

Αλλά εγώ δεν αισθάνομαι ισχυρή.

Δεν αισθάνομαι μαγική.

Κάθε συζήτηση περί έτους της χάριτος είναι απαγορευμένη, μα αυτό δε σταμάτησε ποτέ την αναζήτησή μου – την αναζήτηση για στοιχεία.

Ένα ολίστημα της γλώσσας μεταξύ εραστών στο λιβάδι, μια τρομακτική ιστορία που δε μοιάζει καθόλου με ιστορία, ματιές όλο νόημα κρυμμένες κάπου στις παγερές σιωπές ανάμεσα στις φιλοφρονήσεις που ανταλλάσσουν μεταξύ τους οι γυναίκες στην αγορά. Όμως, δεν προδίδουν τίποτα.

Η αλήθεια σχετικά με το έτος της χάριτος, σχετικά με το τι συμβαίνει κατά τη διάρκεια αυτού του σκιώδους χρόνου,

κρύβεται στα μικροσκοπικά νημάτια που αιωρούνται γύρω τους όταν νομίζουν ότι κανείς δεν παρακολουθεί. Εγώ, ωστόσο, πάντα παρακολουθώ.

Την εσάρπα που γλιστρά, ξεγυμνώνοντας σημαδεμένους ώμους κάτω από το φως της φθινοπωρινής πανσέληνου.

Στοιχειωμένα ακροδάχτυλα που χαϊδεύουν την επιφάνεια της λίμνης, παρακολουθώντας τους κυματισμούς καθώς χάνονται στο σκοτάδι.

Το βλέμμα τους εκατομμύρια μίλια μακριά. Έκθαμβο. Έντρομο.

Κάποτε πίστευα ότι αυτή ήταν η μαγική μου ικανότητα – ότι μπορώ να βλέπω πράγματα που οι άλλοι δεν μπορούν, πράγματα που δε θέλουν να παραδεχτούν ούτε στον ίδιο τους τον εαυτό τους. Αλλά το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να ανοίξεις τα μάτια σου.

Και τα δικά μου μάτια είναι ορθάνοιχτα.

A minimalist line art illustration of various flowers and leaves, rendered in a light gray color. The composition includes a large, open flower on the left, a smaller flower bud at the top, and a large, partially open flower on the right. The lines are clean and elegant, capturing the essence of the floral forms.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Την ακολουθώ μέσα στο δάσος, ένα χλιοπερπατημένο μονοπάτι που έχω δει αμέτρητες φορές. Το μονοπάτι είναι διάσπικτο με φτέρες, ορχιδέες, γαιδουράγκαθα αλλά και με τα μυστηριώδη κόκκινα άνθη. Πέντε πέταλα, τέλεια σχηματισμένα, σαν να φτιάχτηκαν μόνο για εμάς. Ένα πέταλο για τα κορίτσια του έτους της χάριτος, ένα για τις συζύγους, ένα για τις εργάτριες, ένα για τις γυναίκες των περιχώρων και ένα για εκείνη.

Το κορίτσι γυρίζει και με κοιτάζει πάνω από τον ώμο του, χαρίζοντάς μου εκείνο το γεμάτο αυτοπεποίθηση χαμόγελο. Μου θυμίζει κάποια, αλλά δεν μπορώ να θυμηθώ ούτε το όνομα ούτε το πρόσωπο. Ίσως κάτι από μια από καιρό ξεχασμένη ανάμνηση, από μια περασμένη ζωή, ίσως μια μικρότερη αδελφή που ποτέ δε γνώρισα. Καρδιάσχημο πρόσωπο, ένα μικρό κόκκινο εκ γενετής σημάδι κάτω από το δεξί της μάτι. Χαρηκτηριστικά λεπτεπίλεπτα σαν τα δικά μου, αν και δεν έχει τίποτα το λεπτεπίλεπτο αυτό το κορίτσι. Υπάρχει μια αγριότητα στα γκριζα σαν ατσάλι μάτια της. Τα σκούρα μαλλιά της ξυρισμένα τόσο κοντά, που φαίνεται το κρανίο της. Αποτέλεσμα τιμωρίας ή επανάστασης; Δεν μπορώ να πω. Δεν την ξέρω, μα παραδόξως ξέρω ότι την αγαπώ. Δεν είναι σαν την αγάπη που έχει ο πατέρας μου για τη μητέρα μου αλλά μια αγάπη προστατευτική και αγνή, σαν εκείνη που αισθανόμουν για εκείνους τους κοκκινολαίμηδες που φρόντιζα τον προηγούμενο χειμώνα.

Φτάνουμε στο ξέφωτο, όπου έχουν συγκεντρωθεί γυναίκες όλων των κοινωνικών στρωμάτων· το μικροσκοπικό κόκκινο λουλούδι είναι καρφιτσωμένο πάνω από το ύψος της καρδιάς. Δεν υπάρχουν ούτε τσακωμοί ούτε δολοφονικές ματιές – όλες έχουμε έρθει εδώ ειρηνικά. Ενωμένες. Είμαστε αδελφές, κόρες, μητέρες, γιαγιάδες, συσπειρωμένες για έναν κοινό σκοπό, μεγαλύτερο από εμάς τις ίδιες.

«Είμαστε το αδύναμο φύλο, αδύναμο όχι πια», λέει το κορίτσι.

Οι γυναίκες απαντούν με έναν πρωτόγονο βρυχηθμό.

Όμως δε φοβάμαι. Νιώθω μόνο μια αίσθηση υπερηφάνειας. Το κορίτσι είναι η εκλεκτή. Είναι εκείνη που θα αλλάξει τα πάντα και, με κάποιον τρόπο, είμαι κι εγώ μέρος όλου αυτού.

«Το μονοπάτι αυτό είναι βαμμένο με αίμα, το δικό μας αίμα, αλλά δε χύθηκε μάταια. Απόψε, το έτος της χάριτος τελειώνει εδώ».

Καθώς εκπνέω τον αέρα από τα πνευμόνια μου, δε βρίσκομαι πια στο δάσος με το κορίτσι αλλά εδώ, σε αυτό το πνιγηρό δωμάτιο, στο κρεβάτι μου, με τις αδελφές μου όρθιες τριγύρω μου να με αγριοκοιτάζουν.

«Τι είπτε;» ρωτά η μεγαλύτερη αδελφή μου, η Άιβι, με μάγουλα που φλέγονται.

«Τίποτα», απαντά η Τζουν, σφίγγοντας τον καρπό της Άιβι. «Δεν ακούσαμε τίποτα».

Την ώρα που η μητέρα μου μπαίνει στο δωμάτιο, οι μικρότερες αδελφές μου, η Κλάρα και η Πένι, με σηκώνουν τραβολογώντας με από το κρεβάτι. Κοιτάζω προς την Τζουν, για να την ευχαριστήσω που δεν έδωσε συνέχεια, αλλά δε συναντά το βλέμμα μου. Δε θέλει ή δεν μπορεί. Δεν ξέρω τι είναι χειρότερο.

Δε μας επιτρέπεται να ονειρευόμαστε. Οι άνδρες πιστεύουν ότι είναι ένας τρόπος ώστε να κρύβουμε τη μαγεία μας. Το γεγονός και μόνο ότι ονειρευόμαστε θα ήταν αρκετό

για να τιμωρηθώ, όμως, αν μάθαινε κανείς τι ονειρεύομαι, θα σήμαινε κρεμάλα.

Οι αδελφές μου με οδηγούν στο δωμάτιο ραπτικής. Κινούνται γύρω μου νευρικά, σαν σμάρι από σπουργίτια που καβγαδίζουν. Σπρώχνουν. Τραβούν.

«Πιο χαλαρά», αφήνω μια πιιχτή κραυγή όταν η Κλάρα και η Πένη τραβούν τα σκοινιά του κορσέ μου με λίγο παραπάνω ζήλο. Νομίζουν ότι όλο αυτό είναι ένα παιχνίδι. Δε συνειδητοποιούν ότι σε λίγα μόλις χρόνια θα είναι η δική τους σειρά. Τις διώχνω με ένα τίναγμα του χεριού. «Δεν έχετε κανέναν άλλον να βασανίσετε;»

«Σταμάτα την γκρίνια», λέει η μητέρα μου, εκτονώνοντας τον εκνευρισμό της πάνω στο κρανίο μου, καθώς ολοκληρώνει την πλεξούδα μου. «Ο πατέρας σου σε αφήνει να τη γλιτώνεις όλα αυτά τα χρόνια που γυρίζεις με λάσπες στο φόρεμά σου και χώμα κάτω απ' τα νύχια σου. Επιτέλους θα μάθεις πώς είναι να φέρεσαι σαν κυρία».

«Ποιο το νόημα;» ρωτά η Άιβι προτάσσοντας τη φουσκωμένη της κοιλιά στον καθρέφτη, για να τη δούμε όλοι. «Κανένας λογικός άνθρωπος δε θα έδινε ποτέ πέπλο στην Τίρνη».

«Ας είναι», απαντά η μητέρα μου αρπάζοντας τα σκοινιά του κορσέ και σφίγγοντάς τα ακόμα περισσότερο. «Όμως, μου το χρωστάει αυτό».

Ήμουν πεισματάρικο παιδί, με υπερβολική περιέργεια, με τα μυαλά πάνω από το κεφάλι και με έλλειψη ευπρέπειας... με ταξύ άλλων. Και θα είμαι το πρώτο κορίτσι της οικογένειάς μου που θα φύγει για το έτος της χάριτος χωρίς να έχει λάβει πέπλο.

Δε χρειάζεται να το πει η μητέρα μου. Κάθε φορά που με κοιτάζει, αισθάνομαι τη δυσσαρέσκειά της. Τη σιωπηλή οργή της.

«Το 'φερα». Η μεγαλύτερη από τις αδελφές μου, η Τζουν, εμφανίζεται ξανά στο δωμάτιο, κρατώντας ένα σκούρο μπλε φόρεμα από ακατέργαστο μετάξι, με γιακά κεντημένο με μαρ-

γαριτάρια του γλυκού νερού. Είναι το ίδιο που φορούσε κι εκείνη στη δική της ημέρα πέπλου τέσσερα χρόνια πριν. Μυρίζει πασχαλιά και φόβο. Η λευκή πασχαλιά ήταν το λουλούδι που είχε διαλέξει για εκείνη ο μνηστήρας της – το σύμβολο της πρώιμης αγάπης, της αθωότητας. Καλοσύνη της που με αφήνει να το δανειστώ, αλλά έτσι είναι η Τζουν. Ακόμα και το έτος της χάριτος δεν μπορεί να της το αλλάξει αυτό.

Όλα τα άλλα κορίτσια του έτους μου θα φορούν καινούργια φορέματα σήμερα, με βολάν και κεντήματα, την τελευταία λέξη της μόδας, μα οι γονείς μου ήταν αρκετά συνετοί ώστε να μη σπαταλήσουν τα χρήματά τους σ' εμένα. Δεν έχω καμία προοπτική. Έκανα ό,τι περνούσε από το χέρι μου για να το εξασφαλίσω αυτό.

Υπάρχουν δώδεκα υποψήφια αγόρια στην κομητεία Γκάρνερ φέτος – αγόρια από επιφανείς οικογένειες. Κι υπάρχουν και τριάντα τρία κορίτσια.

Σήμερα αναμένεται από εμάς να παρελάσουμε στην πόλη, δίνοντας στα αγόρια την ευκαιρία να ριξουν μια τελευταία ματιά προτού συναντηθούν με τους άνδρες στον κεντρικό αχυρώνα για να παζαρέψουν και να μοιράσουν τις τύχες μας σαν να είμαστε γελάδια, χαρακτηρισμός που δεν απέχει και πολύ από την πραγματικότητα, αν σκεφτεί κανείς ότι μας μαρκάρουν από τη γέννησή μας στο πέλμα με το οικόσημο του πατέρα μας. Όταν πια αποφασίσουν ποιος παίρνει τι, οι πατεράδες μας θα μεταφέρουν τα πέπλα στα κορίτσια που περιμένουν στην εκκλησία, τοποθετώντας σιωπηλά το αραχνούφαντο τερατούργημα στο κεφάλι της εκάστοτε εκλεκτής. Και το επόμενο πρωί, όταν θα είμαστε όλες παραταγμένες στην πλατεία, έτοιμες να αναχωρήσουμε για το έτος της χάριτος, κάθε αγόρι θα σηκώσει το πέπλο του κοριτσιού της επιλογής του, ως υπόσχεση γάμου, ενώ οι υπόλοιπες θα είμαστε εντελώς περιττές.

«Το ΄ξερα ότι κρυβόταν μια σιλουέτα κάπου εκεί κάτω». Η μητέρα μου σουφρώνει τα χείλη της και οι λεπτές γραμμές

γύρω από το στόμα της γίνονται βαθιά αυλάκια. Θα σταματούσε να το κάνει αν ήξερε πόσο γριά δείχνει έτσι. Το μόνο χειρότερο από το να είσαι γριά στην κομητεία Γκάρνερ είναι να είσαι σείρα. «Πραγματικά, δε θα καταλάβω ποτέ για ποιο λόγο σπατάλησες την ομορφιά σου, για ποιο λόγο σπατάλησες την ευκαιρία να είσαι η κυρία του δικού σου σπιτιού», λέει καθώς περνά το φόρεμα πάνω από το κεφάλι μου.

Κάπου σκαλώνουν τα χέρια μου και αρχίζω να τραβάω.

«Σταμάτα να χτυπιέσαι, αλλιώς—»

Ο ήχος σκισμένου υφάσματος στέλνει ένα κύμα ορατής θερμότητας από τον αυχένα της μητέρας μου μέχρι το σαγόνι της. «Βελόνα και κλωστή», γαβγίζει στις αδελφές μου, κι εκείνες σπεύδουν.

Προσπαθώ να συγκρατηθώ κάπως, όμως, όσο περισσότερο προσπαθώ, τόσο χειρότερο γίνεται, ώσπου ξεσπώ σε γέλια. Ούτε ένα φόρεμα δεν μπορώ να βάλω σωστά.

«Ναι, ναι, γέλα εσύ. Δε θα σου φαίνεται τόσο αστείο όταν δε θα σου δώσει κανείς πέπλο και θα επιστρέψεις από το έτος της χάριτος για να πας κατευθείαν σε οίκο εργασίας, σε κανένα εργατοκάτεργο, για να ξεπατώνεσαι στη δουλειά».

«Καλύτερο από το να είμαι η σύζυγος κάποιου», μουρμουρίζω.

«Ποτέ μην το λες αυτό». Αρπάζει το πρόσωπό μου μέσα στα δυο της χέρια και οι αδελφές μου σκορπίζουν. «Θέλεις να νομίζουν ότι είσαι καμιά σφετερίστρια; Να σε εξορίσουν; Οι λαθροκνηγοί θα ήθελαν πολύ να πέσεις στα χέρια τους». Χαμηλώνει τη φωνή της. «Δε γίνεται να ντροπιάσεις εσύ αυτή την οικογένεια».

«Τι συμβαίνει εδώ;» Ο πατέρας μου χώνει την πίπα του στην μπροστινή τσέπη του σακακιού του καθώς κάνει μια σπάνια εμφάνιση στο δωμάτιο ραπτικής.

Η μητέρα μου γρήγορα ανασυγκροτείται και ράβει το σκίσιμο.

«Δεν είναι ντροπή η σκληρή δουλειά», δηλώνει ενώ σκύβει κάτω από το γείσωμα για να φιλήσει τη μητέρα μου στο μάγουλο, βρομοκοπώντας ωίδιο και γλυκό καπνό. «Μπορεί να δουλέψει στο γαλακτοκομείο ή στον μύλο όταν επιστρέψει. Καθ' όλα αξιосέβαστο. Αφού το ξέρεις ότι η Τίρνη μας ήταν πάντα ελεύθερο πνεύμα», προσθέτει και μου κλείνει το μάτι συνωμοτικά.

Κοιτάζω αλλού, προσποιούμενη ότι με συναρπάζουν οι κουκκίδες αχνού φωτός που τρυπώνουν μέσα από τις κουρτίνες. Κάποτε ήμασταν αυτοκόλλητοι ο πατέρας μου κι εγώ. Όλοι έλεγαν ότι είχε μια ξεχωριστή λάμψη στα μάτια όταν μιλούσε για εμένα. Με πέντε κόρες, μάλλον ήμουν ό,τι πιο κοντινό στον πολυπόθητο γιο που ποτέ δε θ' αποκτούσε. Μου έμαθε στα κρυφά πώς να ψαρεύω, πώς να χειρίζομαι μαχαίρια, πώς να φροντίζω τον εαυτό μου, μα όλα έχουν αλλάξει τώρα. Δεν μπορώ ποτέ ξανά να τον δω με τον ίδιο τρόπο ύστερα από εκείνο το βράδυ στο φαρμακείο, όπου τον έπιασα να κάνει το ακατονόμαστο. Προφανώς ακόμα προσπαθεί να αποκτήσει τον πολύτιμο γιο, αλλά πάντα πίστευα πως ήταν καλύτερος από αυτό. Απ' ό,τι φαίνεται, ωστόσο, είναι ακριβώς σαν όλους τους άλλους.

«Για δεξ εδώ...» λέει ο πατέρας μου, σε μια απόπειρα να τραβήξει την προσοχή μου. «Ίσως και να σου δώσουν τελικά πέπλο σήμερα».

Κρατάω το στόμα μου ερμητικά κλειστό, αλλά μέσα μου θέλω να ουρλιάξω. Για μένα η παντρεία δεν είναι προνόμιο. Δεν υπάρχει ελευθερία στην άνεση. Είναι ομολογουμένως μαλακά δεσμά, αλλά οπωσδήποτε δεσμά. Τουλάχιστον σε έναν οίκο εργασίας η ζωή μου θα συνεχίσει να μου ανήκει. Το σώμα μου θα μου ανήκει. Ωστόσο, αυτού του είδους οι σκέψεις με βάζουν σε μπελάδες, ακόμα κι όταν δεν τις ξεστομίζω. Όταν ήμουν μικρή, κάθε σκέψη μου διαγραφόταν στο πρόσωπό μου. Έχω μάθει πλέον να κρύβομαι πίσω από ένα συμπαθητικό χαμόγελο, όμως, όταν πετυχαίνω φευγα-

λέα το είδωλό μου στο τζάμι, βλέπω την ένταση να καίει στα μάτια μου. Όσο πλησιάζει το έτος της χάριτος, η φωτιά καίει όλο και περισσότερο. Καμιά φορά νιώθω ότι τα μάτια μου θα πεταχτούν απανθρακωμένα από το κρανίο μου.

Την ώρα που η μητέρα μου πιάνει την κόκκινη κορδέλα για να δέσει την πλεξούδα μου, αισθάνομαι μια σουβλιά πανικού. Αυτό είναι. Αυτή είναι η στιγμή που θα σημαδευτώ με το χρώμα της προειδοποίησης... της αμαρτίας.

Όλες οι γυναίκες στην κομητεία Γκάρνερ πρέπει να χτενίζουν τα μαλλιά τους με τον ίδιο τρόπο: τραβηγμένα πίσω, μακριά από το πρόσωπο, πλεγμένα σε κοτσίδα. Σύμφωνα με τους άνδρες, έτσι οι γυναίκες δε θα μπορούν να κρύψουν τίποτα από εκείνους – μια ειρωνική έκφραση, ένα μάτι που ξενοκοιτάζει, μια λάμπη μαγείας. Λευκές κορδέλες για τα νεαρά κορίτσια, κόκκινες για τα κορίτσια του έτους της χάριτος, μαύρες για τις συζύγους.

Αθωότητα. Αίμα. Θάνατος.

«Τέλεια», λέει η μητέρα μου, καθώς βάζει τις τελευταίες πινελιές στον φιόγκο.

Παρότι δεν μπορώ να δω την κόκκινη λωρίδα, νιώθω το βάρος της και όλα όσα συμβολίζει, σαν άγκυρα που με κρατά σε αυτό τον κόσμο.

«Μπορώ να φύγω τώρα;» ρωτάω καθώς απομακρύνομαι από τα νευρικά της δάχτυλα.

«Χωρίς συνοδό;»

«Δε χρειάζομαι συνοδό», απαντώ καθώς στριμώχνω τα στιβαρά μου πέλματα στα φίνα δερμάτινα γοβάκια. «Μπορώ να τα βγάλω πέρα μόνη μου».

«Και οι γουναράδες της περιοχής; Μπορείς να τα βγάλεις πέρα και με αυτούς;»

«Αυτό συνέβη σε ένα μόνο κορίτσι, και ήταν πριν από πολύ καιρό». Αφήνω έναν αναστεναγμό.

«Εγώ το θυμάμαι σαν να ήταν χθες. Η Άννα Μπέργκλουντ»,

λέει η μητέρα μου, με άδειο βλέμμα. «Ήταν ημέρα πέπλου. Περπατούσε στην πόλη, κι εκείνος την άρπαξε, την πέταξε πάνω στο άλογό του και χάθηκε στην ερημιά. Κανείς δεν την ξαναείδε από τότε».

Είναι παράξενο, αλλά αυτό που μου έχει μείνει περισσότερο από όλη αυτή την ιστορία είναι ότι, παρόλο που είδαν την κοπέλα να ουρλιάζει και να κλαίει σε όλη την πόλη, οι άνδρες αποφάσισαν ότι δεν είχε παλέψει αρκετά σκληρά και τιμώρησαν τη μικρότερη αδελφή της για λογαριασμό της, εξοστρακίζοντάς τη στα περίχωρα, σε μια ζωή πορνείας. Γι' αυτό το κομμάτι της ιστορίας δε μιλά ποτέ κανείς.

«Αφησέ τη να φύγει. Είναι η τελευταία της μέρα», εκλιπαρεί ο πατέρας μου, παριστάνοντας ότι παραχωρεί στη μητέρα μου τον τελικό λόγο. «Έχει συνηθίσει να είναι μόνη της. Εξάλλου, θα ήθελα να περάσω τη μέρα με την όμορφη σύζυγό μου. Μόνο οι δυο μας».

Για τον έναν ή τον άλλο λόγο, δείχνουν ερωτευμένοι. Τα τελευταία χρόνια, ο πατέρας μου περνούσε όλο και περισσότερο χρόνο στα περίχωρα, μα αυτό μου άφηνε αρκετή ελευθερία και γι' αυτό και μόνο πρέπει να είμαι ευγνώμων.

Η μητέρα μου του χαμογελά. «Ναι, υποθέτω ότι δεν πειράζει... εφόσον, βέβαια, η Τίρι δε σκοπεύει να το σκάσει στο δάσος για να συναντήσει τον Μάικλ Γουέλκ».

Προσπαθώ να το αντιπαρέλθω, αλλά ο λαιμός μου ξεραίνεται εντελώς. Δεν είχα ιδέα ότι το γνώριζε αυτό.

Τραβά προς τα κάτω το μπούστο του φορέματός μου, προσπαθώντας να το κάνει να «καθίσει» σωστά. «Αύριο, όταν σηκώσει το πέπλο της Κίρστεν Τζένκινς, θα συνειδητοποιήσεις πόσο ανόητη ήσουν».

«Δεν είναι αυτό που... δεν ήταν... είμαστε μόνο φίλοι», ψελλίζω.

Μια υπόνοια χαμόγελου διαφαίνεται στη γωνία του στόματός της. «Τότε, αφού θέλεις τόσο πολύ να κυκλοφορήσεις

έξω, πήγαινε να αγοράσεις μερικά μούρα για την αποψινή συγκέντρωση».

Το ξέρει ότι μισώ να πηγαίνω στην αγορά, ειδικά την ημέραπέπλου, κατά την οποία όλη η κομητεία Γκάρνερ παραλαύνει έξω σε πλήρη έκθεση, αλλά μάλλον αυτό είναι το νόημα. Θα το εκμεταλλευτεί ως εκεί που δεν πάει.

Όταν βγάζει για μια στιγμή τη δαχτυλήθρα της για να πιάσει ένα νόμισμα από το δερμάτινο πουγκί της, προλαβαίνω να ρίξω μια ματιά στην κομμένη άκρη του αντιχειρά της. Δεν έχει πει ποτέ τίποτα, αλλά ξέρω ότι είναι «ενθύμιο» από το δικό της έτος της χάριτος. Αντιλαμβάνεται το βλέμμα μου και βάζει ξανά γρήγορα τη δαχτυλήθρα της.

«Συγγνώμη», λέω κοιτάζοντας χαμηλά τα νερά του ξύλου στο φθαρμένο πάτωμα. «Θα φέρω τα μούρα». Θα δεχόμουν να κάνω οτιδήποτε προκειμένου να βγω από αυτό το δωμάτιο.

Διαισθανόμενος κάπως την απελπισία μου, ο πατέρας γνέφει ελαφρώς προς την πόρτα και φεύγω σφαίρα.

«Μην απομακρυνθείς από την πόλη», μου φωνάζει η μητέρα.

Αποφεύγοντας στοίβες βιβλία, κάλτσες που στεγνώνουν κρεμασμένες στην κουπαστή της σκάλας, την ιατρική τσάντα του πατέρα μου και ένα καλάθι γεμάτο ημιτελή πλεκτά, κατεβαίνω τρέχοντας τρεις ορόφους, προσπερνώντας τα αποδοκιμαστικά «τσ-τσ-τσ» των υπηρετριών, και βγαίνω με φόρα από το σπίτι μας – ένα από τα πολλά σε μια σειρά κατοικιών. Όμως, νιώθω ξένο το ψυχρό φθινοπωρινό αεράκι πάνω στη γυμνή μου σάρκα – πάνω στον λαιμό μου, στην κλείδα μου, στο στήθος μου, στις κνήμες μου. Λίγη σάρκα είναι μόνο, λέω στον εαυτό μου. Τίποτα που δεν έχουν ξαναδεί. Ωστόσο, αισθάνομαι εκτεθειμένη... ευάλωτη.

Ένα κορίτσι από το έτος μου, η Γκέρτρουντ Φέντον, περνά μαζί με τη μητέρα της. Τα μάτια μου πέφτουν αναπόφευκτα στα χέρια της – τα καλύπτουν λευκά, δαντελένια ντελι-

κάτα γάντια. Με κάνουν σχεδόν να ξεχάσω τι της συνέβη. Σχεδόν. Παρά την κακοτυχία της, ακόμα και η Γκέρτι φαίνεται να ελπίζει ακόμα ότι θα λάβει πέπλο, ότι θα γίνει κυρία του δικού της σπιτιού, ότι θα ευλογηθεί με γιους.

Μακάρι να τα ήθελα κι εγώ όλα αυτά. Μακάρι να ήταν τόσο απλό.

«Χαρούμενη Ημέρα Πέπλου». Η κυρία Μπάρτον με χαιρετά, ενώ γαντζώνεται λίγο πιο σφιχτά από το μπράτσο του συζύγου της.

«Ποια είναι αυτή;» ρωτά ο κύριος Μπάρτον.

«Η κόρη των Τζέιμς», απαντά μέσα από τα δόντια της. «Η μεσαία».

Σαρώνει με το βλέμμα του το δέρμα μου. «Να που εμφανίστηκε επιτέλους η μαγεία της».

«Ή την έκρυβε». Τα μάτια της στενεύουν κι επικεντρώνονται πάνω μου, με την προσήλωση αρπακτικού που ραμφίζει κουφάρι.

Το μόνο που θέλω είναι να καλύψω το σώμα μου, αλλά δεν ξαναμπαίνω σε εκείνο το σπίτι.

Πρέπει να υπενθυμίζω συνεχώς στον εαυτό μου ότι τα φορέματα, οι κορδέλες, τα πέπλα, οι τελετές δεν έχουν παρά έναν στόχο: να μας αποπροσανατολίσουν από το πραγματικό ζήτημα. Το έτος της χάριτος.

Το πιγούνι μου αρχίζει να τρέμει όταν σκέφτομαι τη χρονιά που έρχεται, το άγνωστο, αλλά φοράω ένα κενό χαμόγελο, σαν να είμαι χαρούμενη που θα κάνω το καθήκον μου, ώστε να επιστρέψω και να παντρευτώ και να αναπαραχθώ και να πεθάνω.

Όμως, δε θα επιστρέψουμε όλες... όχι απόφεις.

Κανένας δε μιλά για το έτος της χάριτος. Απαγορεύεται.

Στην κομητεία Γκάρνερ λένε στα κορίτσια ότι έχουν τη δύναμη να σαγηνεύουν και να παρασύρουν τους άνδρες μακριά από το κρεβάτι τους, να οδηγούν τις συζύγους στην τρέλα από τη ζήλια. Πιστεύουν πως το ίδιο τους το δέρμα εκκρίνει ένα ισχυρό αφροδισιακό, το δυνατό ελιξίριο της νιότης ενός κοριτσιού στο κατώφλι της γυναικείας ενηλικίωσης. Γι' αυτό τα διώχνουν μακριά μόλις συμπληρώσουν τα δεκαέξι τους χρόνια, ώστε να απελευθερώσουν τις μαγικές τους δυνάμεις στη φύση, να εξαγνιστούν και να επιστρέψουν έτοιμα για γάμο. Ωστόσο, δεν καταφέρνουν να γυρίσουν όλα ζωντανά.

Η δεκαεξάχρονη Τίρνι Τζέιμς ονειρεύεται μια καλύτερη ζωή – μια κοινωνία που δε θέτει αντιμέτωπη φίλη με φίλη, γυναίκα με γυναίκα. Όμως, καθώς πλησιάζει το δικό της έτος της χάριτος, συνειδητοποιεί γρήγορα ότι δεν είναι μόνο τα αδυσώπητα στοιχεία της φύσης που πρέπει όλους τους να φοβούνται. Δεν είναι καν οι λαθροκυνηγοί που παραμονεύουν στο δάσος, περιμένοντας την ευκαιρία να αρπάξουν ένα από τα κορίτσια ώστε να βγάλουν μια περιουσία στη μαύρη αγορά. Ίσως, τελικά, αυτό που έχουν να φοβούνται περισσότερο απ' όλα είναι η μία την άλλη.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24390